

Vraagtekens bij Apitol

Met enige verbazing las ik een stukje in Bijen 5(2): 51 (1996), over het systemische middel Apitol, er ging werkelijk een lichte huivering door mij heen bij de gedachte dat men nu de bijen gif gaat voeren om de varroamijt te bestrijden. Systemische middelen worden opgenomen in het lichaam van de bij en de vraag is natuurlijk; waar blijven ze, worden ze uitgescheiden of blijven residuen of afbraakprodukten in de bijen achter? Als er chemische stoffen in de bijen achterblijven verspreiden die zich dan nog in de kast bijvoorbeeld door ratenbouw, voederen van larven of komen ze in het milieu terecht als de bijen sterven en naar buiten gedragen worden. Hierbij denk ik bijvoorbeeld aan vogels die deze bijen weer eten. Afbreken tot natuurlijke stoffen zal zo'n middel niet lijkt mij. Bovendien vraag ik mij als beginnend imker af of de bijen het voer allemaal volgens de regeltjes opslaan. Wordt het broed er nog mee gevoerd? Dit is toch niet zo'n vreemde vraag denk ik. Ik denk dat de Ambrosiushoeve heel alert moet zijn en snel de voor- en nadelen van dit soort en andere nieuwe middelen moet onderzoeken en publiceren. Persoonlijk ben ik van mening dat we veel beter kunnen experimenteren met natuurlijke bestrijdingsmiddelen en methoden zoals darreraat, melkzuur, oxaalzuur en mierzuur. Misschien dat je daarmee geen 96% effectiviteit haalt maar de plaag op een, voor het functioneren van het bijenvolk, aanvaardbaar niveau brengt. Ik denk dat het bij het bestrijden in het algemeen fout is ernaar te streven een bepaalde plaag geheel uit te roeien, de middelen worden steeds zwaarder en resistentie is niet ondenkbaar. De chemische bestrijding vindt plaats in het najaar, de bijen hebben dan de hele zomer al last van de mijten gehad, met de natuurlijke zuren kun je ook in de zomer ingrijpen. Voor mij persoonlijk is het gebruik van chemische middelen na dit eerste bijennajaar de eerste en de laatste keer. Ik ga het met natuurlijke middelen proberen en zal u van mijn ervaringen op de hoogte stellen. Als er onderzoeken of publicaties zijn op het gebied van de natuurlijke bestrijdingsmethoden dan zou ik die graag geplaatst zien in Bijen.

Wim Hoogendam, Pijnacker.

Wanneer u de bladzijden 20, 165, 205, 303, 312, 314, 315 en 339 van *Bijen* (1995) leest, vindt u een antwoord op een aantal vragen. Deze bladzijdennummers kunt u overigens zelf ook in het onderwerpenregister in het decembernummer vinden. Over de mogelijkheid dat er Apitol in het voedsel van de bijen achterblijft, volgt nog een artikel van A. de Ruijter. Verder zal het u opgevallen zijn dat er cursussen over de biotechnische bestrijding van de varroamijt gegeven worden (zie ook het maartnummer). Misschien is er nog een plaatsje vrij.

'Minder leden...': reactie

'Bezint eer ge begint' of met andere woorden: 'Lees eerst en schrijf dan.' Dit is zeker van toepassing op de opmerkingen van Allan Reeder over het ontbreken van informatie in *Bijen* (1995).

Wanneer hij de bijdrage van A. de Ruijter (p.135) had gelezen, was hij ook gewaarschuwd geweest voor het voorkomen van resistentie voor bestrijdingsmiddelen bij de varroamijt in Zuid-Europa.

Over het ontsmetten van kasten en imkersgereedschap van volken die met AVB besmet waren met behulp van gammastralen, had hij kunnen lezen op p.16.

Over de afspraken die gemaakt zijn inzake met de preventie van AVB in bijeenkomsten waarin alle organisaties vertegenwoordigd waren, inclusief Buckfastbelangen Verenigd (BBV), had hij kunnen lezen op p.39-41.

Op p.59 stond een waarschuwing betreffende het kopen van volken, materiaal en uitrusting uit met AVB besmette gebieden.

Op p.143 had hij kunnen lezen dat de BBV zonder enig overleg vanwege de kosten zich niet hield aan de gemaakte afspraken wat betreft de controlemethode op het voorkomen van AVB.

Op p.149 worden de imkers, die teeltmateriaal op AVB willen laten onderzoeken, uitgenodigd zich hiervoor op te geven. De redactie gaat zelfs zover dat zij op p.48 en p.172 de lezers informatie verstrekt over buitenlandse AVB-bestrijdingsmethoden, die in ons land niet toegepast worden.

Op p.180 wordt uitgelegd waarom de Werkgroep AVB de voorkeur geeft aan een visuele controle op het voorkomen van AVB in plaats van het onderzoeken van een honing- of broedmonster per volk. Bovendien wordt in deze bijdrage aangekondigd dat er, als experiment(!) van de Werkgroep AVB, 50 honingmonsters uit verschillende delen van het land door het ID/DLO in Lelystad onderzocht zullen worden. De uitslag van dit experiment, van onderzoek naar effectiviteit van gammastralen op het doden van *Bacillus larvae* sporen en van onderzoek naar mogelijke verschillen in opruimgedrag van bijenrassen, voortgekomen uit het overleg van de Werkgroep AVB, komt er aan.

Omgekeerd zou ik willen vragen of de lezer wijzer wordt van de opmerking van de BBV op p.180 dat zeven van de (?) licentiehouders honing- en broedmonsters in Duitsland hebben laten onderzoeken en dat het resultaat tot tevredenheid stemmend was. Tenslotte wil ik Allan Reeder vragen welke interessante, belangrijke en actuele informatie op het gebied van het bijenonderzoek wij de lezers hebben onthouden?

Joop Beetsma